

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 747/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TATRY – TEPLO, s. r. o., Čukotka IV/77, Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica, Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., , Námestie Sv. Egídia 93, Poprad, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 84/2013 z 24. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TATRY – TEPLO, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TATRY – TEPLO, s. r. o., Čukotka IV/77, Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., v mene ktorej koná JUDr. Jozef Beňo, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 84/2013 z 24. októbra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla:

«Okresný súd Poprad v právnej veci žalobcu C. S... proti žalovanému v 1. rade TATRY -TEPLO, s.r.o, Vysoké Tatry - Tatranská Lomnica,... zast. Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Poprad,..., žalovanému v 2. rade L. G... zast. Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Poprad, žalovanému v 3. rade R. T..., žalovanému v 4. rade M. P., toho času na neznámom mieste, zast. opatrovníkom v osobe J. J., vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu..., v konaní o určenie neplatnosti dražby rozhodol tak, že určil neplatnosť dražby pod č... osvedčenej notárskou zápisnicou notárky D. Ch. zo dňa 14.6.2007 pod č. k... (ďalej aj len ako „prvostupňové rozhodnutie“)...

Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 7Co/84/2013 zo dňa 24.10.2013 rozhodol tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie vo veci samej (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“). Napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 10.12.2013...

Porušovateľ v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, na ktoré v plnom rozsahu odkázal.

Na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia porušovateľ uviedol, že: „Ustanovenie § 8b ods. 2 písm. e/ zákona č. 182/1993 Z. z. umožňovalo žalovanému v 1. rade [sťažovateľovi] ako správcovi iba vymáhať vzniknuté nedoplatky od vlastníkov bytov a nebytových priestorov a nebolo možné z neho vychádzať pri posudzovaní platnosti alebo neplatnosti dražby vykonávanej podľa ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31.12.2007.“...

Vzhľadom k skutočnosti, že porušovateľ si v plnom rozsahu osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, je potrebné poukázať aj na podstatné tvrdenia obsiahnuté v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia.

Prvostupňový súd rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v rámci danom uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/55/2012 zo dňa 24.9.2012, ktorým porušovateľ zrušil predchádzajúci rozsudok prvostupňového súdu a vrátil vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie

konanie. Prvostupňový súd sa zrejme cítil viazaný zrušujúcim uznesením porušovateľa a obmedzil sa tak len na opakovanie tvrdení porušovateľa, keď uviedol, že: „Zákon č. 182/1993 Z. z. dával správcovi možnosť vymáhať vzniknuté nedoplatky, ale neumožňoval mu bez príslušného splnomocnenia od vlastníkov uzavierať s dražobníkom zmluvu o vykonaní dražby bytu. Odporca v I. rade [sťažovateľ] postavenie vlastníka predmetu dražby a ani postavenie záložného veriteľa nemal. Ako správca mohol zastupovať vlastníkov pri výkone záložného práva zriadeného zákonom v prospech ostatných vlastníkov iba vtedy, keby mal na to ich súhlas, čo je zrejme z ust. § 3. ods. 8 zák. č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007.“...

Porušovateľ svojím postupom a rozhodnutím porušil základné právo sťažovateľa, keď ako vecne správne potvrdil nepreskúmateľné prvostupňové rozhodnutie. Prvostupňový súd sa vôbec nevyporiadal so zásadnou argumentáciou, napriek tomu považoval porušovateľ odôvodnenie rozhodnutia za „náležité a presvedčivé“. Porušovateľ vo svojom rozhodnutí len znovu zopakoval tvrdenia súdu prvého stupňa, ktoré nedávajú zrozumiteľnú a hlavne argumentačne zdôvodnenú odpoveď na otázku, či bol sťažovateľ zástupcom vlastníkov bytov s oprávnením vymáhať pohľadávky prostredníctvom výkonu zákonného záložného práva. Táto otázka sa v kontexte celého konania javí ako nosná otázka, ktorá rozhodla o výsledku sporu a bolo nevyhnutné túto otázku zodpovedať tak, aby boli potvrdené, alebo vyvrátené argumenty predĺžené účastníkmi sporu.

Porušovateľ ako aj súd prvého stupňa odpovedali na nosnú právnu otázku autoritatívnym spôsobom bez použitia akejkoľvek výkladovej metódy, bez použitia akéhokoľvek presvedčivého argumentu. Súdny odpovedali na nosnú právnu otázku autoritatívnym spôsobom v štýle „je to tak lebo sme to povedali“, pričom takáto odpoveď je vlastná pre diktatúry, nie je však dovolená v demokratickom a právnom štáte.

Porušovateľ a rovnako aj súd prvého stupňa, odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, pretože napadnuté rozhodnutie (a nadväzujúce prvostupňové rozhodnutie) je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť, ako aj nedostatok dôvodov. Porušovateľ nezrozumiteľne a nedostatočne odôvodnil výrok vo veci samej. Z napadnutého rozhodnutia, nie je rovnako ako z prvostupňového rozhodnutia zrejme, ako sa porušovateľ vysporiadal s rozpornými stanoviskami účastníkov konania k výkladu § 8b ods. 2 písm. e/ zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom do 30.6.2007. V napadnutom rozhodnutí chýba akákoľvek

presvedčivá úvaha pri hodnotení možných výkladov zákona, prítomné je len autoritatívne tvrdenie o jedinom prípustnom výklade bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov...

Nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia porušovateľ takto porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru...

Povinnosť porušovateľa riadne odôvodniť rozhodnutie je vyjadrením práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu. Porušenie uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníme možnosť náležite a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov a teda sa mu odníme možnosť konať pred súdom.

Napadnuté rozhodnutie (ako aj prvostupňové rozhodnutie) je podľa obsahu založené na dvoch zásadných tvrdeniach:

III. a „Ustanovenie § 8b ods. 2 písm. e/zákona č. 182/1993 Z. z. umožňovalo žalovanému v 1. rade [sťažovateľovi] ako správcovi iba vymáhať vzniknuté nedoplatky od vlastníkov bytov a nebytových priestorov a nebolo možné z neho vychádzať pri posudzovaní platnosti alebo neplatnosti dražby vykonávanej podľa ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31.12.2007.“

III. b „Ako správca mohol zastupovať vlastníkov pri výkone záložného práva zriadeného zákonom v prospech ostatných vlastníkov iba vtedy, keby mal na to ich súhlas, čo je zrejmé z ustanovenia § 3 ods. 8 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007. Aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. dával správcovi možnosť vymáhať vzniknuté nedoplatky, neumožňoval mu bez príslušného súhlasu od vlastníkov navrhnúť dražbu predmetu dražby.“

Tieto zásadné tvrdenia nie sú nijako odôvodnené a sú autoritatívnymi odpoveďami...

„Ustanovenie § 8b ods. 2 písm. e/ zákona č. 182/1993 Z. z. umožňovalo žalovanému v 1. rade [sťažovateľovi] ako správcovi iba vymáhať vzniknuté nedoplatky od vlastníkov bytov a nebytových priestorov a nebolo možné z neho vychádzať pri posudzovaní platnosti alebo neplatnosti dražby vykonávanej podľa ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31.12.2007.“

V prípade tohto zásadného tvrdenia by sa vo svojej podstate malo jednať o výklad neurčitého pojmu „vymáhať“...

Európsky súd pre ľudské práva vo veci Georgiadis v. Grécko rozhodol, že neurčitý pojem, ktorým bol v posudzovanom prípade pojem „hrubá nedbanlivosť“ (gross negligence) si vyžaduje, aby súdy uviedli podrobnejšie dôvody, zvlášť keď výklad pojmu bol rozhodujúci pre právo sťažovateľa na odškodnenie.

Európsky súd pre ľudské práva obdobne vyhodnotil nedostatočný výklad neurčitého pojmu aj v prípade H. v. Belgicko, kde nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v spojení s neurčitou povahou pojmu „výnimočné okolnosti“, bolo považované za porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Všeobecné súdy v praxi akceptovali, že podľa ustanovenia § 8b ods. 2 písm. e) zákona o vlastníctve bytov v znení platnom do 1.7.2007, je daná aktívna vecná legitímácia na podanie návrhu na súd na zaplatenie dlžnej sumy voči neplatičovi, ktorý si neplní svoje povinnosti podľa § 10 ods. 1 a ods. 4 zákona č. ZVB, a tiež je daná aj aktívna vecná legitímácia na následné exekučné konanie, preto nie je daný žiadny rozumný dôvod, aby bolo postupované inak v prípade dražby...

Podľa § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom do 30.6.2007 bol sťažovateľ ako správca bytového domu povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne, vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

Podstatou uvedeného ustanovenia je teda prenos aktívnej legitímácie ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov na vymáhanie prípadného nedoplatku na správcu tak, aby správca bytového domu pri správe bol aktívne legitimovaný na vymáhanie vzniknutého nedoplatku voči neplatičovi, a aby správca bytového domu pri uplatnení nedoplatku voči príslušnému neplatičovi vystupoval ako nepriamy zástupca vo vlastnom mene a na účet ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov, teda, aby na uplatnenie prípadného nedoplatku od ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov nepotreboval osobitné plnomocenstvo, ktoré by ako zástupca inak potreboval...

Vymáhanie pohľadávok podľa § 8b ods. 2 písm. e) správca zabezpečoval v pozícii nepriameho zástupcu vlastníkov bytov, ktorí boli zároveň záložnými veriteľmi podľa § 15 ods. 1 cit. predpisu.

Od osoby konajúcej na účet záložného veriteľa a v jeho záujme, nie je možné racionálne požadovať osobitný súhlas podľa § 3 ods. 8 zákona o dražbách ako to tvrdí porušovateľ...

Pokiaľ bol porušovateľ toho názoru, že zákonné zastúpenie a povinnosť vymáhať vzniknuté nedoplatky v sebe neobsahovala oprávnenie podať návrh na vykonanie dražby, mal tento svoj názor náležite odôvodniť. ...

Podľa názoru sťažovateľa, zo zákonnej požiadavky presvedčivosti rozhodnutí súdov vyplýva povinnosť súdov dôsledne sa vysporiadať s podstatnou argumentáciou účastníkov konania. Sťažovateľ je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie nevyhovuje kritériám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich presvedčivosť...

... Napadnuté rozhodnutie nedalo odôvodnené odpovede na všetky v konaní relevantné skutočnosti prezentované sťažovateľom...

Nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia porušovateľ porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Ako už bolo uvedené vyššie obsahom uvedeného práva je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu, zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy, a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Označené práva boli porušené napadnutým rozhodnutím porušovateľa.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala ústavný súd, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, spoločnosti TATRY – TEPLO, s.r.o. so sídlom..., na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2013 zo dňa 24.10.2013.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2013 zo dňa 24.10.2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi, spoločnosti TATRY – TEPLLO, s.r.o. so sídlom..., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, v sume 331,13 €, ktorú je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v čl. 46 až čl. 50 ústavy. V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Ústavný súd sa sústredil na posúdenie, či krajský súd rešpektoval uvedené východisko v dostatočnej miere, teda takej, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 84/2013.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

„Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 14.06.2007 sa uskutočnila dražba nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne. Dražba sa uskutočnila na základe zmluvy o vykonaní dražby uzatvorenej medzi žalovaným v 1. rade ako navrhovateľom dražby a žalovaným v 2. rade ako dražobníkom.

Zákon č. 182/1993 Z. z. v ustanovení § 8b ods. 2 písm. c/ umožňoval žalovanému v 1. rade ako správcovi vymáhať vzniknuté nedoplatky od vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Tento právny predpis ale neumožňoval správcovi bez príslušného splnomocnenia od vlastníkov uzatvoriť s dražobníkom zmluvu o vykonaní dražby bytu. Žalovaný v 1. rade postavenie vlastníka predmetu dražby a ani postavenie záložného

veriteľa nemal. Záložné právo totiž v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. mohlo vzniknúť buď v prospech spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov, alebo v prípade, ak sa spoločenstvo nezriadovalo v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Žalovaný v 1. rade ako správca preto mohol zastupovať vlastníkov pri výkone záložného práva zriadeného zákonom v prospech ostatných vlastníkov iba vtedy, keď mal na to ich súhlas, čo je zrejmé z ustanovenia § 3 ods. 8 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007. Navrhovateľom dražby podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007 je vlastník predmetu dražby alebo osoba oprávnená konať v mene vlastníka podľa osobitného zákona, ktorý za podmienok ustanovených týmto zákonom navrhuje vykonanie dražby.

Na schôdzi vlastníkov bytov konanej dňa 12. 12. 2006 bolo prijaté uznesenie, ktorým vlastníci bytov a nebytových priestorov požiadali žalovaného v 1. rade, aby všetkými možnými legislatívnymi prostriedkami zabezpečil vymoženie dlhu od žalobkyne. Zápisnica zo schôdze vlastníkov bytov konanej dňa 12.12.2006, ale nemá charakter listiny umožňujúcej žalovanému v 1. rade zastupovať vlastníkov pri výkone záložného práva. Žalovaný v 1. rade tak nebol oprávnený splnomocniť žalovaného v 2. rade ako dražobníka na všetky úkony spojené s realizáciou dražby.

Keďže pri dražbe bolo porušené ustanovenie § 15 zákona č. 182/1993 Z. z. a ustanovenia § 3 ods. 8 a § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007, súd prvého stupňa podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka vyslovil neplatnosť dražby uskutočnenej dňa 14.06.2007.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania žalovaní v 1. a 2. rade. Navrhli rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Alternatívne požadovali rozsudok zmeniť tak, aby žaloba žalobkyne bola zamietnutá. Ako dôvod uviedli, že ustanovenie § 3 ods. 8 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007 platnosť dražby podmieňuje existenciou súhlasu záložného veriteľa, ak dražbu navrhuje iná osoba. Náležitosti takého súhlasu však predmetné ustanovenie neobsahuje, nakoľko tieto náležitosti sú dané v iných právnych predpisoch a to predovšetkým v ustanovení § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v zákone č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. V konaní o neplatnosť dražby sa ako predbežná mala riešiť otázka platnosti súhlasu záložného veriteľa na jej vykonanie. Podľa ustanovenia § 35 ods. 2 Občianskeho

zákonníka právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Ustanovenie § 3 ods. 8 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007 nedovoľuje vykonať dražbu bez súhlasu záložného veriteľa, čím zveruje jej vykonanie výlučne do jeho právomoci. Nedostatok súhlasu by mal preto namietať predovšetkým záložný veriteľ, k čomu počas celého priebehu konania nedošlo. Ak vznikli pochybnosti o vážnosti alebo určitosti súhlasu o tom, či vlastníci súhlasili s podaním návrhu na vykonanie dražby, mali tieto skutočnosti byť zisťované predovšetkým u tých, ktorí daný právny úkon vykonali. Inými slovami sa mala zisťovať vôľa vlastníkov. V priebehu konania nebol predložený jediný dôkaz svedčiaci o tom, aby čo i len jeden hlasujúci vlastník spochybnil svoju vôľu vykonať záložné právo k bytu žalobkyne.

Žalobkyňa navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odvolaací súd v zmysle zásad ustanovenia § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolania žalovaných v 1. a 2. rade nie sú opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné v poukázať na skutočnosť, podľa ktorej na zabezpečenie pohľadávok uvedených v § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, vznikalo záložné právo v prípadoch, keď sa spoločenstvo nezriad'ovalo, zo zákona v prospech ostatných vlastníkov. Ustanovenie § 8b ods. 2 písm. e/ zákona č. 182/1993 Z. z. umožňovalo žalovanému v 1. rade ako správcovi iba vymáhať vzniknuté nedoplatky vlastníkov bytov a nebytových priestorov a nebolo možné z neho vychádzať pri posudzovaní platnosti alebo neplatnosti dražby vykonávanej podľa ustanovení zákona č. 527/2002 o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31.12.2007.

Zákon č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007, ako osobitný právny predpis upravujúci dobrovoľné dražby v ustanovení § 7 ods. 1 definoval osobu, ktorá je navrhovateľom dražby. Navrhovateľom dražby v zmysle tohto ustanovenia mohol byť vlastník predmetu dražby alebo osoba oprávnená konať v mene vlastníka podľa osobitného zákona (záložný veriteľ), ktorý za podmienok ustanovených týmto zákonom navrhol vykonanie dražby. Žalovaný v 1. rade postavenie vlastníka predmetu dražby a ani postavenie záložného veriteľa nemal. Ako správca mohol zastupovať vlastníkov pri výkone záložného práva zriadeného zákonom v prospech ostatných vlastníkov iba vtedy, keby mal na to ich súhlas, čo je zrejmé z ustanovenia § 3 ods. 8 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2007. Aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. dával správcovi možnosť vymáhať vzniknuté nedoplatky, neumožňoval mu bez príslušného súhlasu od vlastníkov navrhnúť dražbu predmetu dražby.

Za súhlas vlastníkov s vykonaním dražby nemožno označiť uznesenie prijaté na schôdzi vlastníkov konanej dňa 12.12.2006. V tomto uznesení vlastníci bytov a nebytových priestorov iba požiadali žalovaného v 1. rade o vymoženie dlhu od žalobkyne. Žalovaný v 1. rade bol teda vyzvaný len na splnenie povinnosti vymáhať vzniknuté nedoplatky v súlade s ustanovením § 8b ods. 2 písm. c/ zákona č. 182/1993 Z. z. Zo strany vlastníkov bytov a nebytových priestorov žiaden súhlas oprávňujúci žalovaného v 1. rade navrhnúť vykonanie dražby daný nebol. Žalovaný v 1. rade vlastníkom predmetu dražby a ani záložným veriteľom nebol, a preto nemohol bez súhlasu vlastníkov bytov a nebytových priestorov navrhnúť vykonanie dražby a uzatvoriť s dražobníkom zmluvu o vykonaní dražby. Ak tak urobil, konal v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho je dražba vykonaná na základe neplatne uzatvorenej zmluvy žalovaným v 1. rade absolútne neplatná podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia §219 ods. 1.2 O. s. p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.“

Ústavný súd podrobil napadnuté rozhodnutie ústavnoprávnej kontrole v zmysle citovanej právnej úpravy i judikatúry ústavného súdu i ESLP a konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku veľmi podrobne, zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s odvolaním sťažovateľky a rozsudok okresného súdu potvrdil ako

vecne správny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov, účinnom do 31. decembra 2007, Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, ako aj Občianskeho zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2014